Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts 1876.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i det nye Tabernakel i Anledning af et Besøg til Salt Lake City af 60 Redaktører og Korrespondenter for forskjellige amerikanske Blade den 11te Juli 1875.

(Fra „Journal of Discourses“.)

Jeg vil henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa en Del af Guds Ord, som indeholdes i det 19de Kapitel af St. Matthæi Evangelium. [Taleren læste det 3die, 4de, 5te, 6te, 7de, 8de og 9de Vers.]

Jeg har oplæst disse Skriftsteder for, om det er Herrens Villie og hans Aand vil staa mig bi, at dvæle i Eftermiddag ved Gjenstanden Ægteskab og for at vise, hvori dette Folk, der kaldes Sidste-Dages Hellige, afviger i sine Anskuelser fra andre kristne Benævnelser med Hensyn til denne store og guddomlige Anordning og at gjøre saadanne andre Bemærkninger, som ikke særlig staa i Forbindelse med denne Gjenstand, eftersom Herrens Aand maatte vejlede mig.

Forinden jeg imidlertid indlader mig paa dette guddomlige Princip, kunde det maaske ikke være afvejen i korte Udtryk at anføre nogle af de Sidste-Dages Helliges Anskuelser med Hensyn til den Lære, de have annammet. Jeg skal bestræbe mig for at være meget kort paa ethvert Punkt, for at opregne saavidt mulig den Forskjellighed af Lærdomme og Principer, som vi have annammet og som karakterisere os som et Folk. Jeg vil begynde med at sige, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ikke er fremvoxet af de forskjellige religiøse Samfund, som nu existere eller som have existeret i Kristenheden; ejheller er den fremvoxet af nogen af dens Institutioner. Vort Præstedømme, vor Lære, vor Myndighed, vor Kirkes Organisation og Alt, hvad der staar i Forbindelse dermed, er bleven aabenbaret direkte fra Himlen. Maaske man kunde spørge: „Ere I ikke blevne ledte mer eller

mindre med Hensyn til disse Principer ved den Bog, som kaldes Bibelen?" Jeg svarer, at ved Guds Riges Organisation paa Jorden i det 19de Aarhundrede ere vi blevne ledte ved direkte Aabenbaring fra Himlen. Vi erklære ikke, at vore Lærdomme og Principer ere aldeles forskjellige fra og noget ganske anderledes end dem, der ere nedskrevne i Bibelen, det være langt fra os at gjøre nogen saadan Erklæring; men vi tro, at den samme Gud, som organiserede sit Rige i gamle Dage og dengang aabenbarede sin Villie til Jordens Beboere, atter i disse sidste Dage har aabenbaret Principer, som ere i Overensstemmelse med dem, der bleve aabenbarede fordum, og at han er et bestemt Væsen, som ikke vilde aabenbare et Evangelium for Jordens Beboere til Jagttagelse i det 19de Aarhundrede, som ikke var aabenbaret og forstaaet i tidligere Tidsaldere. Naar man derfor sammenligner det Evangelium, som indeholdes i det Nye Testamente, med det, som Gud paany har aabenbaret i vore Dage, vil man finde, at det stemmer overens i ethvert Princip og i alle dets Ordinancer og Institutioner med den gamle Kristendom.

Denne Kirke blev organiseret paa den 6te Dag i April Maaned 1830. Selv den Dag i Maaneden, hvorpaa den skulde organiseres, blev foreskreven ved ny Aabenbaring; de Embedsmænd, som indsattes i Kirken, bleve beskikkede, og Navnene paa mange af dem bleve givne ved ny Aabenbaring. Disse Embedsmænds Pligter bleve ligeledes fastsatte ved direkte Aabenbaring fra Himlen. Gud organiserede Kirken med Apostle paa samme Maade, som han organiserede sin Kirke fordum; han organiserede den med Aabenbarere og med Profeter, inspirerede fra det Høje, paa samme Maade som han organiserede den gamle kristne Kirke. Han bød Folket at tro paa hans Søn Jesum Kristum som den store Forløser, der døde i Midten af Tiden for Menneskeslægtens Synder. Han bød ved ny Aabenbaring, at vi skulde tro paa den samme Forløser og paa den samme Forsoning; han bød, at vi skulde omvende os fra alle vore Synder, forsage al Uretfærdighed, ophøre at gjøre det Onde og lære at gjøre det Gode samt forbedre vore Liv i enhver Henseende — det samme som han befalede Folket i den forrige Uddeling af Evangeliet. Ved ny Aabenbaring bleve vi befalede at døbes ved Nedsænkelse i Vand til vore Synders Forladelse paa samme Maade, som han befalede Folket i gamle Dage at udføre den samme guddomlige Ordinance. Ved ny Aabenbaring bød han sine Tjenere Apostlene og dem, som han forlenede denne Magt og Myndighed, at lægge Hænder paa alle døbte Troende og bekræfte paa dem Daaben med Ild og med den Hellig-Aand, aldeles paa samme Maade som det blev udført blandt de Hellige i gamle Dage. Ved ny Aabenbaring lovede Herren, at visse Tegn skulde følge de Troende blandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, hvorhen dette Evangelium skulde sendes. Alle, som vilde tro, Mænd og Kvinder, bleve lovede visse Tegn, hvoriblandt jeg vil nævne, at de skulde uddrive Djævle, tale med nye Tunger, og om de skulde tage paa nogen Slange eller drikke nogen dødelig Gift, skulde det ikke skade dem; de skulde lægge deres Hænder paa de Syge, og de skulde helbredes. Den samme Forjættelse blev givet af vor Frelser under den forrige Uddeling af Evangeliet. Han har befalet sine Tjenere i disse Dage at gaa ud og prædike for Hedningenationerne først, og naar de trofast havde baaret deres Vidnesbyrd for dem, og de vare blevne tilstrækkeligt advarede, skulde de vende sig til de over hele Jorden adspredte

Levninger af Israel og prædike Evangeliet for dem. Han har befalet ved ny Aabenbaring, at hans Tjenere skulde sige til alle Jordens Beboere, der vilde tro, at de skulde omvende sig, blive døbte og antage Guds Søns Evangelium, at de skulde forlade deres respektive Lande og indsamles til et Sted, som Herren ved ny Aabenbaring skulde bestemme.

Alt dette blev givet ved ny Aabenbaring. Stemmer det overens med eller afviger det fra de hellige Skrifter, som indeholdes i Bibelen? Døm for Eder selv. Havde den gamle kristne Kirke inspirerede Apostle, som havde Magt til at paakalde Gud og modtage ny Aabenbaring af ham. Saaledes gjør den nyere kristne Kirke, som Gud atter har oprettet paa Jorden, Fordring paa at have de samme Embedsmænd, Apostle, ikke blot af Navn, men inspirerede fra Himlen, til at modtage nye Aabenbaringer ligesom Apostlene fordum. Er der saa nogen Uoverensstemmelse mellem det gamle Mønster og det sidste Dages Mønster? Havde den gamle kristne Kirke en Mængde inspirerede Profeter, Mænd og Kvinder, som kunde profetere om fremtidige Begivenheder? Saaledes har ogsaa den sidste Dages kristne Kirke, organiseret ved ny Aabenbaring, en Overflødighed af Profeter og Profetinder, for hvem Fremtiden er bleven afsløret og som have kunnet forudsige fremtidige Begivenheder; paa Grund heraf er der ingen Uoverensstemmelse mellem det gamle Mønster og det sidste Dages Mønster. Gave Apostlene Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Hellig-Aand, og neddalede Guds Aand fra de himmelske Regioner over de døbte Troende formedelst Haandspaalæggelsen? Saaledes have de samme Velsignelser ledsaget Evangeliets Prædiken blandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk i de sidste Dage. Der er altsaa ingen Forskjel, forsaavidt dette angaar.

Havde den gamle kristne Kirke en stor Mængde Medlemmer, som vare i Besiddelse af mange forskjellige aandelige Gaver? Det Samme tror de sidste Dages kristne Kirke. Vovede Nogen i den kristne Kirke fordum at paatage sig Præstedømmets Myndighed, uden at være kaldet af Gud ved ny Aabenbaring? Aldrig, nej aldrig! Alle bleve kaldte ved ny Aabenbaring til at overtage de forskjellige Embeder i Kirken efter det samme Mønster, som Aaron blev kaldet. „Ingen," siger Paulus, „tage sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var." Enhver ved af den os givne Beretning, hvorledes Aaron blev kaldet ved ny Aabenbaring. Har Nogen Myndighed blandt alle Folk og Nationer paa Jorden til at forrette Daaben? Ja. Og hvem er det? De, der ere kaldte ved ny Aabenbaring og ingen Anden. Har Nogen Myndighed til at forrette den hellige Nadver blandt alle de kristne Nationer paa Jorden? Ja. Hvem er det? De, til hvem Herren har talet, hvem Herren har kaldet ligesom Aaron. Har nogen af de kristne Sekter, som forkaste ny Aabenbaring, Myndighed til at forrette denne hellige Ordinance? Ikke én paa den hele Jords Overflade. Blive Ordinancer, som ere forrettede af dem, der forkaste ny Aabenbaring, antagne af den Allerhøjeste. Nej, ikke én. Hvorfor ikke? Fordi Gud ikke sanktionerer det, der ikke er fremkommen ved ham.

Maaske Nogle kunne spørge, om ikke dette udelukker den kristne Kirke fra Jordens Overflade? Jeg svarer, det gjør, medmindre Gud har en kristen Kirke med Aabenbarere og Profeter og hvis Embedsmænd ere kaldte ved ny Aabenbaring. „Mener De virkelig," spørger En, „at

vi ingen sand kristen Kirke have havt paa Jorden i mange Aarhundreder?" Dette er virkelig min Mening, medmindre der har været Personer bemyndigede ifølge de hellige Skrifters Forlangende. Dersom vi kunne finde en Kirke nogensteds paa Jordens Overflade, som har Apostle, Aabenbarere og inspirerede Mænd, da have vi en sand kristen Kirke, men dersom vi ikke kunne finde dette, da have vi ingen saadan Kirke. Dersom vi kunne finde en Kirke, som har de Gaver og Tegn, der omtales i det Nye Testamente, kunne vi finde en sand kristen Kirke; men dersom vi ikke kunne finde dette, have vi ingen Grund til at tro, at der er en saadan Kirke paa Jorden. „Men," siger En, „vi kalde os selv Kristne." Det er en meget let Sag; men det, at I kalde Eder Kristne eller kristne Kirker, gjør Eder ikke dertil. „Men er det ikke stridende mod Bibelen at formode, at Verden i saa mange Aarhundreder har været uden en kristen Kirke?" Nej, det er derimod i Overensstemmelse med den hellige Skrift, thi den forudsiger Frafaldet og omtaler det Mørke, der skulde herske over Jorden, og viser, at istedetfor at have sande Lærere, skulde Menneskene tage sig selv Lærere i Hobetal uden Myndighed fra Gud, uinspirerede Mænd, der skulde vende Ørene fra Sandheden og henvende sig til Fabler. Dette store Frafald tog sin Begyndelse omtrent ved Slutningen af det 1ste Aarhundrede efter den kristne Tidsregning, og det er fra da af indtil nu bleven større og større. En kort Tid efter den sidste af Apostlenes Død bleve de Faa, der vare tilovers af den kristne Kirke, forfulgte fra Bjerg til Bjerg, fra Hule til Hule og fra Nation til Nation, indtil de ganske vare tilintetgjorte og udryddede af Jorden. Hvad var saa tilbage? En frafalden Kristenhed, en Kristenhed uden Aabenbarere, uden nogen Guds Røst, uden nogen Profeter til at afsløre Fremtiden, uden Syner, uden nogen Meddelelser fra Himlen. Frafald paafulgte den kristne Kirke og har ført Scepteret over alle Nationer paa Jorden, hvorved de Profetier ere gaaede i Opfyldelse, som sige, at en vis Magt skulde opstaa og føre Krig imod de Hellige og overvinde dem, og de skulde overantvordes i denne Magts Hænder.

Men skal vor Jord bestandig være uden Guds Kirke og Rige og uden Apostle, Profeter eller en Røst fra Himlen? Nej. Johannes saa i sit Syn paa Øen Patmos, hvorledes Evangeliet atter skulde prædikes blandt Nationerne, efter at store Babylon var opstaaet, efter at den havde forfulgt de Hellige og udslettet dem af Jorden og ladet alle Nationer drikke af sit Horeris giftige Vin.

Efter at have seet dette, saa han, hvorledes den kristne Kirke atter skulde vende tilbage til Jorden. I det 6te Vers af Aabenbaringens 14de Kapitel siger han: „Jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: frygter Gud, og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen." Og en anden Engel fulgte, som sagde: „Den er falden, den er falden, Babylon den store Stad." Hvorfor? Fordi den havde givet alle Nationer at drikke af sit Horeris giftige Vin.

Umiddelbart derpaa saa Johannes Menneskens Søn sidde paa en hvid Sky, kommende i sin Herlighed og Magt for at ødelægge Jordens Nationer. Der var altsaa ifølge den gamle Apostel Johannes tre store Begivenheder, som skulde finde Sted umiddelbart før og ved Menneskens Søns Komme. Evangeliet skulde gjenbringes ved en Engel. Til hvem? Til

alle Folk. Dersom der nu havde været noget Folk, nogen Slægt, Stamme eller Tungemaal paa nogen Del af Jorden, som havde havt Evangeliet tilligemed Myndigheden til at forrette dets Ordinancer, vilde der ikke have været nogen Nødvendighed for denne Engels Komme; Alt, hvad vi vilde have havt at gjøre, vilde have været at opsøge dette Folk, og der iblandt dem skulde vi have fundet Apostle, Profeter, Aabenbarere og Mænd, som havde Magt til at paakalde Gud og erholde Aabenbaring; og da vilde Personer blive kaldte ved ny Aabenbaring til at forvalte Kirkens forskjellige Embeder. Men intet saadant Folk existerede, og paa Grund heraf maa Evangeliet, naar det bliver gjenbragt ved Engelen, prædikes for alle Slægter, Stammer og Tungemaal under al Himlen.

Det er faldet i de Sidste-Dages Helliges Lod at leve paa den Dag, da Herren har sendt denne Engel og da han atter har oprettet sin Kirke paa Jorden, og har befalet sine Tjenere, idet han har kaldet dem ved Navn, at gaa ud og prædike Evangeliet for Menneskene uden Punge og Taske, at organisere hans Børn blandt alle Nationer og sige til dem: „Drager ud fra alle disse Nationer til ét Sted." „Men," siger En, „hvad menes der med dette? Plejede Apostlene og den kristne Kirke fordum at indsamles til noget Sted?" Jeg svarer, at de samme Lærdomme, som de lærte, læres i disse Dage; dog naar det kommer til nogle af de store timelige Frelsningsprinciper, har Gud forandret sine Planer i enhver Uddeling. Noa blev befalet at bygge en Ark, hvilket var den Maade, hvorpaa timelig Frelse kunde blive tilvejebragt for alle Troende i hans Dage. Abraham blev befalet at forlade sit Land, sin Slægt og sine Venner; dette var en Befaling af en meget forskjellig Beskaffenhed fra den, der blev givet i Noæ Uddeling. I Mose Dage blev en anden Befaling givet, som var aldeles forskjellig fra nogen af dem, der blev givet Noa eller Abraham og saa fremdeles. I Jesu Dage tillodes det de Troende, forsaavidt timelig Frelse angik, at forblive i Korinth, Efesus, Galatia og i alle de Lande, hvor den kristne Kirke var oprettet, da der ingen Indsamling var i de Dage. Men den sidste Uddeling vil være en Uddeling, hvori alle Guds Børn ville blive indsamlede. Det omtales af Paulus i det 1ste Kapitel af hans Brev til Efeserne, hvor det siges, at „i Tidernes Fyldes Husholdning vil Herren samle Alt under ét Hoved i Kristo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, udi ham."

Dersom nu denne Engel, som bragte Evangeliet fra Himlen, og som bød, at denne Kirke skulde oprettes, havde udeladt dette Punkt at samles til Et, vilde vi have havt Grund til at formode, at han var en Bedrager. Hvorfor? Fordi det store og væsentlige Træk i den sidste Uddeling var, at Alt skulde samles under ét Hoved i Kristo. Det er Grunden, hvorfor disse Dale ere opfyldte af Indbyggere fra forskjellige Nationer og Tungemaal; de have havt Lejlighed paa de forskjellige Dele af Jorden at høre Evangeliet, som Gud har bragt for Lyset i disse sidste Dage ved en Engel; de have hørt Herrens Røst befale dem at fly fra Babylon og samles til Et, og det er Grunden, hvorfor de ere her. Dette stemmer overens med Johannis Vidnesbyrd, at efter at Engelen var kommen, skulde Evangeliet prædikes for alle Nationer. Han hørte en stærk Røst fra Himlen, som sagde: „Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naa indtil Himlen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdigheder ihu." Erindre, denne

Røst var ikke en snildt udtænkt Fabel, opfunden af et vist Antal Gejstlige eller Theologer ifølge deres egen Visdom; det skulde være en Røst fra Himlen, en ny Aabenbaring, som befalede Folket at gjøre dette. Omtrent et hundred Tusind af de Sidste-Dages Hellige, som nu bebo disse bjergrige Regioner og som ere ifærd med at opbygge Stæder og Byer i en Udstrækning af fire eller fem hundrede engelske Mil, have hørt Herrens Røst fra Himlen og samlet sig her. I have hørt det forkyndt, da det sidste Dages Rige blev oprettet, at I skulde tage Eders Lamper og gaa Brudgommen imøde. Istedetfor at blive i Europa, Asien, Afrika, Australien eller paa Øerne i Havet, ere I blevne befalede at tage Eders Lamper og samles ud; dette har Lighed med Fiskenettet, som blev kastet i Havet, og samlede af alle Slags Fisk, baade gode og onde. „Er det Deres Mening at sige," spørger En, „at der er Nogle indsamlede blandt Eder, som ere onde?" Ja, thi om der ikke var, vilde vor Frelsers Lignelse ikke gaa i Opfyldelse. Men efterhaanden vil der ske en Udvælgelse, og de Onde ville blive kastede ud til deres eget Sted, medens de Gode ville blive samlede i Kar og blive frelste.

Dette vil bringe Profeten Esajæ Ord til at gaa i Opfyldelse, thi i det 43de Kapitel hedder det: „Jeg vil føre dem fra Østen og samle dem fra Vesten. Jeg vil sige til Norden: giv hid, og til Sønden: forhindre ikke; før hid mine Sønner langtfra og mine Døtre fra Jordens Ender, ja hver den, som er kaldet i mit Navn." „Tror De virkelig," siger En, „at der ingen Kristne vil blive tilbage hverken i Norden eller i Sønden, i Østen eller i Vesten, men at hver den, som er kaldet i Herrens Navn, vil blive samlet til Et?" Ja, det er hvad vi tro, og det er en af Særegenhederne ved, hvad Verden kalder „Mormonisme", vi tro ikke, der vil være en Kristen tilbage paa hele Jordens Overflade, uden han vil blive indsamlet. „Vel," siger man, „om det er sandt, om Esajas sagde Sandhed desangaaende, og Dagen er forhaanden, da denne Profeti skal opfyldes, ville Nationerne i Sandhed være i en frygtelig Forlegenhed, naar enhver Kristen bliver samlet ud." Sikkerlig de ville, jeg tror man drager en meget rigtig Slutning i saa Henseende.

Hvorfor samler Herren dem ud? Som Profeten Esajas har sagt paa et andet Sted, han samler dem til Bjergene, og de sige den Ene til den Anden: „Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus." Af hvilken Grund? „At han maa lære os om sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier." Det synes derfor, som om Herren vil have et Folk etsteds paa denne Jords Overflade i en eller anden bjergrig Egn, som vil lære Nationerne om hans Veje og hvorledes de skulle vandre paa hans Stier.

Dersom vi nu kunne udfinde, hvor det Bjerg er, hvor Herren vil have et Hus bygget og hvortil Nationerne ville samle sig, vil det være vel for os at aabne vore Øjne og se, om vi indsamles for at lære om Herrens Veje eller ikke.

Maaske man vilde spørge: „Hvad Særskilt vil der blive lært i Bjergene, som er forskjelligt fra, hvad der læres i den øvrige Verden?" Jeg svarer, at der udentvivl vil være en hel Del og blandt Andet det, der vedrører Ægteskab, og nu komme vi til Ordene i vor Text. Man kunde spørge: „Tage I ikke tilægte her i Bjergene, som vi gjøre i Østen?" Som Svar vil jeg for det Første sige, at Ægteskabet er en guddomlig Indstiftelse, hvilket man kan se af Ordene i min Text: „Hvad Gud har sammenføjet, skal Mennesket ikke adskille." Hvorledes forener nu Herren Personer i Ægteskab? Ordinerer

han en Fredsdommer, som aabenlyst erklærer at være en Vantro, og ikke tror paa Gud eller hans Søn Jesus Kristus eller Livets og Saliggjørelsens Evangelium? Har en saadan Mand Myndighed fra Gud til at forene Kjønnene i Ægteskab? Antag, at Saadanne udføre Ægteskabsceremonien, men hvad har Herren at bestille dermed? Inspirerer Herren den Vantro — En, som ingen Tro eller Tillid har til ham — til at forene Kjønnene i Ægteskab? Jeg tror ikke.

Men antag, at vi forbigaa den Vantro, der har Myndighed efter den civile Lov til at forrette Ægteskabsordinancen, er der saa ikke mange Personer blandt de kristne Nationer, som virkelig tro paa Gud og hans Søn Jesus Kristus, som ere Fredsdommere og som have Myndighed efter Landets civile Love til at forrette Ægteskabsordinancen? Jeg svarer, at der er Mange, som have denne Myndighed under deres respektive Regjeringer, vi bestride ikke dette. Den Vantro, som jeg talte om, og som er Fredsdommer, har Myndighed efter sin Stats eller Landets Love til at administrere og forrette Ægteskabsceremonien. Men Gud har Intet at bestille dermed; det opfylder den civile Lovs Krav, og det er Alt.

Antag nu, at I tage de Personer, som ikke ere Vantro, men som bekjende sig at tro paa Gud, og de have Myndighed under deres forskjellige Regjeringer til at erklære en Mand og Kvinde for Mand og Hustru, har saa Herren Noget at bestille dermed? Han har, dersom han har bestikket denne Præst eller Fredsdommer; dersom han har givet ham en Aabenbaring, der bemyndiger ham til at forrette Ægteskabsordinancen, da har han Myndighed til at gjøre det ifølge Guds Bestemmelse og Villie. Men paa den anden Side, dersom Gud Intet har sagt ham og han altsaa ingen guddomlig Myndighed har — og om han er en Sekterer, forkaster han sikkerlig al Aabenbaring, medmindre det træffer sig at staa i Bibelen, og Bibelen kalder ingen Mand ved Navn i det 19de Aarhundrede til at forrette i Ægteskabsanliggender, ejheller hvad der angaar Daab eller nogen af Evangeliets Ordinancer — hans Tro paa den Herre Jesus Kristus giver ham ikke guddomlig Myndighed til at forrette Ægteskabsordinancen. Ikkedestomindre ere de Individer, som han paa denne Maade forener i Ægteskab, ægteviede ifølge Landets Love, og Ægteskabet er lovligt forsaavidt Landets Love angaar; men dersom Gud ikke har talet til hine Mænd, dersom han ikke har givet dem Aabenbaring, som bemyndiger dem til at gjøre dette, vilde deres Ceremoni, forsaavidt Gud angaar, være fuldstændig det samme, som om det var forrettet ved en Hedningepræst eller ved en Vantro, thi Gud har Intet at bestille dermed.

Hvem er det da, som Herren forener i Ægteskab? Det er dem, der ere ægteviede af En, som Gud har bemyndiget til at forrette denne høje og hellige Ordinance, og Herren kunde ikke gjøre dette, medmindre han gav ny Aabenbaring; som Følge heraf begynder man at forstaa, hvad vore Anskuelser som Sidste-Dages Hellige ere med Hensyn til Beskaffenheden af Ægteskab. „Er det Deres Mening at sige, at der intet lovligt Ægteskab har fundet Sted for Guds Aasyn i næsten sytten hundrede Aar blandt alle Nationer?“ Ja, det er, hvad vi sige. Hine gamle og midaldrende Mænd, som indgik Ægteskab blandt Nationerne, før de hørte Evangeliet, bleve lovligen viede ifølge Menneskets Love, og deres Ægteskaber ville taale enhver Prøve fra Lovens Side, medens deres Børn ere retmæssige Arvinger til deres Formue, men de ere ikke forenede af Herren.

Lad os nu komme til et Ægteskab, hvor Herren forretter. Det hentydes indirekte til her i det 19de Kapitel af Matthæi Evangelium: „Den, der gjorde dem i Begyndelsen, gjorde dem Mand og Kvinde.“ Og hvem forrettede den første store Ægteskabsceremoni? Det var Herren. Dersom der havde været nogen Mand paa Jorden dengang, som havde indehavt Nøglerne, Myndigheden og Magten, vilde sandsynligvis Herren ikke selv være kommen og have forrettet denne Ordinance, men efterdi Ægteskabet var imellem det første Par, der levede paa Jorden, og der ingen Anden var til at forrette, tog Herren det i sin egen Haand; og efter at han havde skabt Kvinden, bragte han hende til Manden, og Manden sagde: „Denne Gang er det Ben af mine Ben og Kjød af mit Kjød; derfor skal hun kaldes Mandinde, thi hun er tagen af Manden.“

Lad os nu undersøge dette første Ægteskabs Varighed, thi hele Kristenheden, og jeg ved ikke, om ikke ogsaa Hedningerne have faaet den besynderlige Ide i deres Hoved, at Ægteskabet alene henhører til det korte Tidsrum af vort nuværende Liv, og at efterhaanden vil det fæle Uhyre Døden komme og skille Mand og Hustru fra hinanden, hvilket saa er Enden paa den ægteskabelige Forbindelse. Dette er hele Kristenhedens Anskuelse, og det er Maaden, hvorpaa de indgaa Ægteskab; det er efter denne Form, at Fredsdommere og saakaldte Evangeliets Forkyndere saavelsom alle Retsmyndigheder i de forskjellige Stater, Territorier, Nationer, Lande og Riger i Verden have forrettet Ægteskabsceremonien: „Jeg forener Eder,“ eller „jeg erklærer Eder Mand og Hustru,“ eftersom Tilfældet kan være, „indtil Døden Eder adskiller.“ Nej virkelig! Det er en meget kort Tid at være gift, er det ikke? Vi kunde dø i Løbet af en Dag eller to efter Vielsen, saa var Kontrakten udløben, og ingen mere Fordring kunde gjøres ifølge deres Anskuelser. Men nu med Hensyn til dette første Ægteskab mellem Adam og Eva, hvem vare de? To udødelige Væsener! Hvad! Vier Gud udødelige Væsener? Ja. Vi have ingen Beretning om, at han er kommen officielt for at vie et Par dødelige Væsener; jeg ved ikke, at vi have nogen saadan Beretning nogensteds. Men disse to Personer, Adam og Eva, vare udødelige. „Jeg har aldrig vidst før,“ siger En, „at udødelige Væsener skulde forenes som Mand og Hustru, jeg troede, at Ægteskabet kun henhørte til Forkrænkeligheden og at det skulde vedvare, indtil Døden skilte os ad, og saa var Alt forbi.“ Jeg ved, at vi have havt en stor Mængde fejlagtige Anskuelser om Daab, om Haandspaalæggelse, om Ægteskab og om mange andre Ting, hvoraf Alt var en Følge af det Mørke, som har hvilet over Nationerne, siden den gamle Kristendom blev udryddet af Jorden. To udødelige Væsener — Adam, Brudgommen, og Eva, Bruden, stode op i Forening, og Herren gav Bruden til Brudgommen. Mon tro, hvorlænge? Dersom han havde lært de protestantiske og katholske Sekters Ceremoni, kunde han have sagt: „Jeg erklærer Eder for Mand og Hustru, indtil Døden adskiller Eder.“ Nej, jeg tror aldrig, han havde lært noget Saadant; Døden var ikke dengang kommen ind i Verden; den forbudne Frugt var endnu ikke bleven spist; der var ingen faldne Væsener paa Jorden dengang, og Dødeligheden havde endnu ikke faaet Indpas paa vor skjønne Jords Overflade, men to udødelige Væsener, som vare istand til at vedvare i alle Evighedens Tidsaldere, bleve forenede sammen i Ægteskab.

(Sluttes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Drager ud fra de Ugudelige.

Følgende gode og sunde Bemærkninger angaaende Indsamlingen ere tagne fra „Mill. Star“: Vi haabe, at de forskjellige Konferencepræsidenter og omrejsende Ældster anvende al tilbørlig Flid paa at instruere de Hellige med Hensyn til Indsamlingen og i at staa dem bi med deres Raad paa dette saare vigtige Punkt.

Det er sandt, at vore aarlige Emigrationer borttage de Virksomme og Duelige, og saaledes ofte efterlade Grene uden virksomme Arbejdere til at fremme Sandhedens Sag, og af den Grund have vi kjendt Grenspræsidenter og Andre, som have nølet med at tilraade saadanne Medlemmer at emigrere og endog søgt at holde dem tilbage. Vi bifalde ikke dette. Der kan være Tilfælde, hvor de passende Myndigheder anse det for Visdom at beholde saadanne Ældster i Marken, men som en Regel sige vi til de Hellige: „Drager ud fra de Ugudelige.“ Saalænge som det er Eders Lod at komme blandt Verdens Mennesker, skulde I bruge alle vise Forholdsregler for at bringe Evangeliet til Eders Medmenneskers Kundskab. Vi formane Eder, elskede Brødre, til at udsprede det trykte Ord og at bære Eders Vidnesbyrd i rette Tid og ved enhver passende Lejlighed, saa at I kunne bevare Eders Klæder rene fra denne Slægts Blod. Vær forsigtig i Eders Administrationer, og se til fremfor Alt, at Eders egen Opførsel stemmer overens med Eders Vidnesbyrd og Lærdomme. Vær alvorlig i Overtalelse, men undgaa Utaalsomhed. Hav samme Agtelse for Andres religiøse Anskuelser, som I ønske, at Andre skulle have for Eders. Naar I finde, at Eders Venner nære Anskuelser, som komme i Modstrid til den hellige Skrift, saa vis dem, hvori deres Vildfarelse bestaar, men gjør det i en venlig Tone og med Ydmyghed. Naar I finde dem betagne af Fordomme imod vor Lære og vort Samfund, søg da at bortrydde deres Fordomme, om det staar i Eders Magt, men fornærm ikke. Forkynd dem Sandheden i dens Simpelhed og Tydelighed og eftersom Aanden giver Eder at tale. Der er intet Spørgsmaal om, at Guds Værk er „en forunderlig Gjerning og et Under.“ Det er ligesaa meget en Anstødssten for denne Slægt som Jesu Gjerning var for Jøderne fordum. Begge Uddelinger vare beregnede paa at prøve Menneskenes Børns lovpriste Hellighed. Det er sandt, at Evangeliets Principer anbefale sig selv til ethvert oprigtigt Hjerte, men mange oprigtige Hjerter kunne være og udentvivl ere, uden selv at vide det, forudindtagne mod Sandheden, og naar dette er Tilfældet, ere de ikke beredte til at modtage den. Søg derfor flittig at bortfjerne saadanne Fordomme, og naar I have gjort det og have baaret et trofast Vidnesbyrd — forsaavidt som I have havt en rimelig Lejlighed — da ere Eders Klæder rene. Men medmindre man specielt er kaldet til at arbejde i Vingaarden, skulde Udførelsen af saadanne Pligter ikke afholde Eder fra at indsamles. —

Vi sige derfor til Alle, som have eller som kunne have Midler nok til at emigrere iaar, grib Lejligheden, medens den tilbyder sig. Benyt Tiden og ordne Eders Affærer med Klogskab. Betal al Eders Gjæld. Lad intet Menneske have Ret til at kalde Eder uærlige i Ord eller Gjerning. Vær oprigtige, sande og trofaste, saa ville I føle Guds Fred i Eders Hjerter, og blive stikkede til i Forening med de Hellige i Zion at opbygge hans Rige.

De, der ikke have Midler nok til deres egen Emigration, opmuntre vi til fortsat Trofasthed og Flid og til med Taalmodighed at oppebie deres Udfrielsesdag. Spar Eders Ører, om I ikke kunne spare Kroner. Foragt ikke Smaating. Vis Eders Ønsker og Tro i Eders Gjerninger, og sæt Eders Lid til Gud for Resultatet. „Herren hjælper den, som hjælper sig selv", er en i sig selv indlysende Sandhed, og bør tages i en bogstavelig og ikke skeptisk Betydning, hvori Frasen saa hyppig anvendes.

Mange af de Hellige i Adspredelsen have Slægtninge i Zion, som kunde og vilde hjælpe dem, dersom der ikke var forskjellige Grunde, som afholdt dem. Snese af Tusinder fattige Hellige ere allerede blevne hjulpne ud ved frivillige Bidrag af deres Brødre og Søstre i Zion, og vi tvivle ikke om, at jo mange Tusinder endnu ville blive hjulpne. Det burde imidlertid erindres, at de Hellige i Zion, der ere i Besiddelse af Midler, som en Regel have arbejdet haardt for at erholde dem. De have nødvendigvis maattet udøve Sparsomhed og Vindskibelighed, og som rimelig kan være, nøle de med at hjælpe dem, der Intetsomhelst selv gjøre for deres egen Udfrielse, hvilket Tilfældet er med altfor Mange. Desuden er denne Følelse just ikke bleven formindsket ved de senere Aars Beretninger om den høje Løn, som betales for næsten ethvert Slags Arbejde; og selv nu antage de Hellige i Zion i Almindelighed, at Dagløtnnen er meget højere i Europa, end den i Virkeligheden er for Nærværende, og at de fleste Hellige let kunde erhverve sig de fornødne Midler til deres Udfrielse, dersom de blot vare tilbøjelige dertil. Det er sandt, at dette var Tilfældet for nogle Aar siden med Mange, som nu indse, at de lod en gunstig Lejlighed gaa tabt, og som aabent tilstaa deres Fejltrin. Men dette er ikke Tilfældet idag som en Almindelighed, da vi ere personlig og nøje bekjendte med Folkets Omstændigheder. Med Hensyn til dette Punkt anbefale vi Brødrene at skrive til deres Venner i Zion og anføre Fakta, som de ere, idet deres Dagløn og Prisen paa Fødemidler bør angives paa de respektive Steder.

Da Tiderne have været meget slaue overalt i de Forenede Stater i de sidste to eller tre Aar og det forholdsvis har været knapt paa Penge, have Mange i Zion været ude af Stand til at hjælpe deres Venner, som ellers med Glæde vilde have gjort det. Det kunde maaske ikke være afvejen at foreslaa dem en Plan, hvorefter de i nogle Tilfælde kunde hjælpe deres Venner temlig væsentlig uden forholdsvis at forvolde dem videre Besvær. Hvor en Familie er stor og en af Sønnerne flink til at arbejde og villig til at hjælpe de Øvrige, kunde Familien ved en Smule Opofrelse sende ham til Zion. Og om Venner i Zion vilde forskaffe ham Arbejde og forsyne ham med Kost og Logi i en Tid af sex til tolv Maaneder, kunde han med middelmaadig Held i nævnte Tid være istand til at udfri den hele Familie, og i det næste Aar tilbagebetale Omkostningerne ved sit Logi og Ophold. Hvad der end kan tænkes om denne Plan, er det vist, at en Person i Zion langt lettere kan forsyne en ung

Mand med Kost og Logi for ét Aar end sende 100 Pund Sterl. (1800 Kroner) til en Families Emigration; paa samme Tid gives der kun faa Foretagender, der ere mere rosværdige for en Søn end det at virke for sin Faders Huses Frelse.

Korrespondance.

Danmark.

Aarhus, den 3die Marts 1876.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Jeg tager denne Gang til Pennen, for igjennem „Stjernen"s Spalter at lade høre fra os i denne Del af Vingaarden.

Ved 2det Kvartals Opgjør kort før første Emigrations Afgang i Juni Maaned forrige Aar talte denne Konference 662 Medlemmer, men ved en Reduktion af 77 Personer, som i nævnte Aar emigrerede til Zion, sank Medlemsantallet i August Maaned ned til 585 og er nu ved 1ste Kvartals Opgjør den 20de Februar 1876 atter stegen til 669. Siden dette sidste Kvartals Opgjør ere Flere blevne tillagte Kirken ved Daab, og Udsigterne for Værkets Fremme ere meget lovende. Saaledes er der paa sine Steder megen Opvækkelse, og Mange undersøge vor Lære i Oprigtighed, men paa andre Steder hersker der stor Ligegyldighed blandt vore Medmennesker med Hensyn til religiøse Ting. Atter Andre have et Slags Gudfrygtigheds Skin, men som Paulus bemærker i et af sine Breve, de fornægte dens Kraft, og blandt disse er der ikke meget for os at gjøre, da „Naaden", som de sige, er dem nok. I Forening med Broder K. H. Brown overværede jeg efter Opfordring fra Stedets Præst et Møde afvigte Søndag den 27de Februar i Tranberg Skole, hvor vi havde Lejlighed til at forsvare vor Lære. Præsten aabnede Mødet, som varede omtrent 3 Timer, med at oplæse nogle faa Ord hist og her i vore Bøger, mest af Lærdommens og Pagtens Bog, hvorefter Diskussionen fandt Sted, dog efter først at være komne overens om, at hver skulde have ti Minuter ad Gangen til sin Raadighed under Diskussionen, som forøvrigt løb heldig af. Da der i Diskussionens Løb blev gjort Opfordring til Præsten om at bevise sin Myndighed, blev dette ham for svært, og Skolelæreren maatte derfor komme ham tilhjælp. Denne mente, at de fik den ved den Hellig-Aand, og da dette kom i Modstrid til, hvad Paulus og de øvrige Apostle lærte, blev dette fremdraget, og da desuden Kvinden har samme Adgang til den Hellig-Aand som Manden, vilde hun som Følge heraf have ligesaa megen Rettighed til at være en Ordets Forkynder som han, hvilket ikke alene vilde være ubibelsk, men stridende mod sund Fornuft. Som allerede bemærket, Alt løb stille og rolig af, og et godt Vidnesbyrd blev aflagt.

Arbejdet paa vor nye Forsamlingsbygning, som nu er under Opførelse, skrider raskt fremad, og Brødrene, der virke i denne Retning, arbejde med stor Nidkjærhed. Den bliver tækket med Skiferstén og bliver en ret anselig Bygning. Vi forvente at faa den færdig til Konferencen. Foruden de 4 Forstandere er der 12 Missionærer i Konferencen, hvoraf de to fortiden arbejde paa Bygningen. Desuden have vi Bymissionærer her i

Aarhus, som ogsaa gjøre meget Godt, og alle Brødrene i Præstedømmet ere i Virksomhed, enten som Hjælpelærere i de forskjellige Kredse eller ogsaa som Bymissionærer, hvorved meget Vidnesbyrd bliver givet, saavel skriftlig som mundtlig. Brødrene fra Zion Brown og Jensen ere faderlige Mænd, som have deres Medmenneskers Frelse for Øje og Zionsaanden i deres Bryst. Da vi ikke arbejde for det, som Møl og Rust kan fortære, men for et Liggendefæ blandt de Helliggjorte, naar Forkrænkeligheden er forbi, skue vi forhaabningsfuldt Fremtiden imøde, idet vi stole paa Herrens Bistand i at udføre, hvad der paahviler os.

Brødrene Brown og Jensen forene sig med mig i at bringe Dem og Alle i Nr. 14 en venlig Hilsen.

Deres Broder i Herren,

A. R. Andersen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor".)

(Fortsat).

Oberst Cooke fik ligeledes af Indianerne endel Kjøbmandsvarer og nogle Mulæsler, som General Kearney havde betroet til deres Varetægt, indtil Bataillionen ankom dertil. I denne Egn mødte de ogsaa tre Vejvisere, som af Generalen vare sendte forat møde Cookes Skare og ad den korteste Vej at føre den til Søkysten. Disse Vejvisere fortalte Obersten, at han var ankommen til dette Sted ikke mindre end en hel Maaned tidligere, end General Kearney havde ventet.

De Mænd, som hørte til Bataillionen, vare meget medtagne paa Grund af den lange Marschering og Knapheden af Fødemidler. Rationerne bleve nedsatte til det mindst mulige. Det var næsten forbi med deres Klæder, deres Sko vare opslidte, og Mange vare nødte til at lave Mocassins (indianske Sko uden Saaler) af raa Huder. Naar disse Mocassins vare tørre, vare de ligesaa haarde som Jernblik, og gnavede Hul paa Bærernes Fødder. Nogle af Mandskabet gik barfodede, men Landet, igjennem hvilket de marscherede, var fuldt af forskjellige Slags Kaktus og andre tornagtige Planter, hvilket var en stor Plage for dem og foraarsagede dem megen Smerte. Disse Besværligheder vare imidlertid ikke det Værste, de havde at kjæmpe med. Der var nemlig to eller tre iblandt Officererne, som, fordi de tilfældigvis havde faaet en lille Myndighed, syntes at have glemt deres Forpligtelser som Sidste-Dages Hellige i den Grad, at de behandlede deres Brødre paa en tyrannisk og umenneskelig Maade. Mandskabet vilde da sandsynligvis have hævnet denne Behandling med Magt, hvis de ikke vare blevne afholdte derfra formedelst Brødrene Levi W. Hancocks og David Pettegrews fornuftige Forestillinger. Disse Brødre bleve paa Grund af deres Alder og Erfaring af de unge Mænd sete op til som Fædre, og formedelst deres Indflydelse vare de istand til at gjøre meget Godt.

Den øvrige Del af Marschen til det Stille Havs Kyster var overordentlig besværlig baade for Mennesker og Dyr. Det meste af Vejen gik igjennem Ørkener, hvor Sanden var meget dyb, og hvor

der hverken fandtes Vand eller Græs, men den samme Frimodighed og Bestemthed, som tidligere havde været fremherskende hos Bataillonen, udviste disse Mennesker lige til Enden af deres Marsch, hvilken netop indtraf tidsnok til, at de ved deres Nærværelse kunde forhindre Mexikanerne i et paatænkt Forsøg paa at gjenvinde Kalifornien. Det var den 27de Januar 1847, at Bataillonen passerede Missionen San Luis Rey, der havde en smuk Beliggenhed paa en højtliggende Landstrækning, og da de vare komne op paa en Høj, mødte deres Blik Synet af det Stille Havs jævne og blanke Overflade. For mange af dem var det første Gang i hele deres Liv, at de havde Lejlighed til at se et Hav. Kolonnerne gjorde Holdt for at give dem Tid til at betragte denne Scene. Ethvert Øje var vendt mod dets rolige Overflade — ethvert Hjerte var fyldt med en ubeskrivelig Glæde — enhver Sjæl var fuld af Taknemlighed, men enhver Tunge var taus, thi Alle vare altfor overvældede af deres Følelser til at kunne udtrykke dem med Ord. De havde trætte og mødige marscheret mangen en lang Dag lige fra Missourifloden, de havde prøvet mange Savn og Strabadser for at naa dette Punkt; men uagtet de vare trætte, pjaltede og mange af dem barfodede, kunde de dog glæde sig ved dette herlige Skue. De omkringliggende Høje vare bedækkede med vild Havre og Græs af næsten en Fods Højde, hvilket voxede saa frodigt, at det saa ud som Græsset ved Midtsommertid i de Stater, hvor de, der hørte til Bataillonen, forhen havde boet. Søvinden, som sagte blæste oppe i den frugtbare Dal, var meget behagelig og forfriskende for de trætte Soldater. Den Overflod af fedt Kjød, der nu blev uddelt som Rationer til Bataillonen, var særdeles kjærkommen for dem, da de som Følge af Mangel paa Føde vare stærkt udhungrede. De fortsatte deres Marsch, og den 30te Januar naaede de Missionen i San Diego, tæt ved Havnen af samme Navn, hvor de sloge Lejr. Her udstedte Bataillonens Kommandør følgende Manifest:

„Hovedkvarteret, Missionsstationen i San Diego, den 30te Januar 1847.

„Den kommanderende Oberstløjtnant lykønsker Bataillonen i Anledning af dens lykkelige Ankomst til det Stille Havs Kyster og Tilendebringelsen af dens Marsch af over to tusinde (eng.) Mil. Man vil forgjæves gjennemsøge Historiens Blade for at finde et Exempel paa, at noget Infanteri har udført en lignende Marsch, af hvilken de ni Tiendedele enten gik igjennem øde Strækninger, hvor der kun findes vilde Mennesker og Dyr, eller over Ørkener, hvor der paa Grund af Mangel af Vand ikke findes en levende Skabning. Der have vi med næsten haabløst Arbejde gravet Brønde, som i Fremtiden ville komme den Rejsende tilgode. Uden nogen Ledsager, som nogensinde havde rejst denne Vej, vovede vi os ud paa de sporløse Prærier, hvor der ofte under flere Dagsmarscher ikke var Vand at finde. Med Brækkejern og Hakke i Haanden have vi banet os Vej over Bjerge, der syntes at trodse Alt med Undtagelse af Stengeden, og have hugget os en Gjennemgang i Bjergkløfter, der vare smallere end vore Vogne. For at kunne bringe disse første Vogne til det Stille Hav, have vi bevaret vore Muldyrs Kræfter ved at vogte dem over store Strækninger, og I have med stort Besvær passet dem, saa at intet af dem gik tabt.

„Garnisonerne fra fire forskjellige Steder i Sonora, hvilke bleve sammendragne inden Tucsons Mure, gave os ikke nogen Hvile; vi dreve dem ud med deres Artilleri, men vort Samkvem med Beboerne blev ikke mærket ved en eneste

uretfærdig Handling. Medens vi saaledes marscherede halvnøgne og med kun halv Føde, for Størstedelen vilde Dyr, have vi opdaget og banet en Vej, der vil blive af stor Vigtighed for Landet.

„Ankomne til det første Settlement i Kalifornien, begave I Eder med Beredvillighed hid til dette lovede Hvilested for at berede Eder til at begynde Kampen mod Fjenden, som vi troede nærmede sig, og det tillige uden endog at have Salt til at krydre Eders eneste Næringsmiddel, ferskt Kjød, med.

„Løjtnanterne A. J. Smith og George Stoneman af første Dragonregiment have trolig taget Del og ydet værdifuld Bistand i Udførelsen af alt dette Arbejde.

„Saaledes, Volontører, have I udvist, at I ere i Besiddelse af de store og væsentlige Egenskaber, som anstaa Veteraner, men endnu er der Meget tilbage at udføre. Snart vil det blive Eders Pligt at henvende Eders Opmærksomhed paa Vaabenøvelser, at vænne Eder til Punktlighed og Orden, hvilket alt er nødvendigt for Soldaten.“

„Ifølge Ordre af Oberstløjtnant P. St. George Cooke,

P. C. Merrill, Adjutant.“

Den 15de Februar fik Kompagniet B af Batallionen Ordre til at overtage Garnisonstjenesten i Fortet ved San Diego, og blev derved stilt fra de andre Kompagnier. Dette Kompagni forblev tre Maaneder i San Diego, i hvilket Tidsrum de byggede flere Huse, gravede femten à tyve Brønde, oprejste Hegn osv. Nogle af Mandskabet opførte og brændte ogsaa en stor Teglovn, hvilken sagdes at være den første i Kalifornien. Af disse Mursten blev et Raadhus og et Skolehus opført af dem, der hørte til Kompagniet. Det var de første Huse, som vare opførte af brændt Mursten paa dette Sted. Da de vare blevne færdige, foranstaltede Beboerne en Fest, og der var stor Parade i den Anledning. Foruden disse Arbejder udførte de ogsaa meget Tømmermandsarbejde for Beboerne, og deres Opførsel var saadan, at de derved forskaffede sig mange Venner, og der var en almindelig Sorg, da de droge bort derfra Stedet.

(Forts.)

Blandinger.

En amerikansk Dommer maatte engang overnatte i et Værtshus, som var fuldt af Rejsende, og fik en Irlænder til Sengkamrat. Dommeren interpellerede ham da saaledes: „Pat, Du kunde have levet længe i det gamle Land, før Du var kommen til at sove sammen med en Dommer.“ — „Ja, Deres Velvisdhed,“ sagde Pat, „og jeg antager, at De kunde have levet længe i det gamle Land, før De var bleven Dommer.“

For et Par Aar siden kjørte en Hr. Pearl paa en engelsk Sporvej og nægtede at betale sine to Pence, før Turen var tilende, hvilket gav Anledning til en Retssag, som nu er paakjendt. Hr. Pearl er bleven dømt til en Bøde af én Shilling samt til at betale Sagens Omkostninger, som udgjøre 46 Lstrl. 9 Shill., eller godt og vel 800 Kroner.

I Paris saas for nogen Tid siden meget ofte en lille Pige, der løb efter anstændigt klædte Personer, og tiltalte dem med de Ord: „Min Herre!“ eller „Frue! De har tabt Deres Penge!“ Hun plejede derpaa at aabne en gammel Portemonnæ, hvorfra 5 Louisdorer skinnede frem. Naar saa de Tiltalte svarede, at de ikke savnede Noget, sagde hun: „Det gjør mig ondt, for, hvis det havde været Deres, havde De nok givet mig Lidt; nu maa jeg hen med Portemonnæen paa Politikontoret, og der faar jeg ikke Noget.“ Fordetmeste bleve da Folk rørte over hendes Ærlighed og gav hende en lille Almisse, men en Dag traf hun paa en Mand, der ved Synet af Guldstykkerne udbrød: „Ja, det er min! Det glæder mig, at jeg fik den igjen,“ og trykkede 2 Franks i Haanden paa den lille Pige, der skyndte sig afsted. Det var imidlertid ikke Barnet, der blev narret, men den gavmilde Herre; thi han opdagede snart, at de straalende Guldstykker ikke vare Andet end præparerede Kobbermynter.

I en Forsamling af Spiritualister i San Francisko skulde nylig en ung indiansk Krigers Aand vise sig. Da Lysene vare slukkede og Mediet havde begivet sig til sit Kabinet, løb pludselig et stærkt Brag fra Loft til Gulv, og de mere frygtsomme Medlemmer ilede hovedkuls ud ad Døren og afsted. Men nogle Modigere bleve tilbage, og da Lysene atter tændtes, saa de et stort Hul i Loftet, medens en „ung indiansk Kriger“, herlig udstafferet men dygtig forslaaet, laa hylende paa Gulvet. Tableauet blev fuldstændigt, da Mediet styrtede ind og udskjældte „Krigeren“, fordi han havde baaret sig saa dumt ad og ødelagt hele Forretningen.

En gammel Dame, som sad i en Jernbanewaggon, vilde give Konduktøren en Drikkeskilling, men blev højlig forbauset ved at se ham spærre sit vældige Gab op i Vogndøren og hviske: „Put mig dem i Munden, Frue.“ Konduktøren holdt nemlig sine Hænder viselig paa Ryggen, til Opbyggelse for Stationsforvalteren, som netop spadserede op og ned ad Perronen.

De europæiske Telegraflinier have med et rundt Tal en Længde af 326,500 Kilometer; Telegraftraadenes Længde beløber sig til 930,000 Kilometer eller 23 Gange saameget som Jordens Omkreds. 23,800 Telegrafstationer besørge Befordringen af Telegrammerne. Storbritannien har det største Antal Telegrafstationer, nemlig 5572, det vil sige en Station paa 57 Kvadratkilometer eller paa 5676 Beboere. I Schweiz er der derimod forholdsvis flere Telegrafstationer, idet der af de derværende 899 Telegrafstationer gaar én paa 46 Kvadratkilometer eller paa 2969 Beboere. De færreste Stationer have forholdsvis Grækenland, Norge, Rumænien, Rusland, Serbien og Spanien. I det tydske Rige findes 4842 Telegrafstationer, det vil sige en Station paa 113 Kvadratkilometer eller paa 8480 Beboere. I Europa bliver der aarlig afsendt 50 til 60 Millioner Telegrammer, det vil sige et Telegram paa hver 5 Personer. De fleste Telegrammer blive forholdsvis skrevne i Schweiz, hvor der gaar næsten et Telegram paa hver Person.

„Jeg tror virkelig ikke, at nogen Mand med Spor af sund Fornuft vilde billige din Adfærd,“ sagde en opbragt Ægtemand til sin Kone. Hans bedre Halvdel svarede hertil: „Hvor kan Du dømme om, hvad en Mand med Spor af sund Fornuft vilde gjøre?“

Poesi.

Finnes någon annan Gud än naturen?

Hvad under här finnes, när kring os vi skåda,
Hvad visdom utvecklad, hvad storhet och makt,
Hvad är det för makter och krafter, som råda,
Hvad är det, som allt i sin ordning frambrakt?
Se liljan på marken i härlighets skrud,
Den vitnar om kunskap, som fins blott hos Gud.
Hvem är det, som danat den jord, som vi träder?
Hvem är det, som styrer planeternas gång?
Hvem är det, som skänkt oss det lif, som oss gläder,
När vi utaf jubel uppstämmer vår sång?
Är det naturen, eller är det en makt,
Som kallas för Gud, som allt detta frambrakt?
Vi lefver, vi röres, och vi existerar,
Har någon utforskat, hur detta tillgår?
Vi säger, det är lag, som styr och regerar;
Men snart stannar blodet, och pulsen ej slår.
O, vise! Kan ni ej utforska en väg,
Som hindra vill blodet att stanna, o säg?
Ni erkänna vill, der fins Gud i naturen,
Ni erkänner der, både visdom och makt,
Ni erkänner väl, både menskor och djuren
Regeras af lagar, naturen frambrakt,
Men fins der ett väsen, som kunskapen har?
Som ordnar och styrer? Jag hör intet svar.
Tillbed ej naturen, men gå till den källa,
Hvar kraften och kunskap i evighet bor,
Det är till vår fader, gå dit och bli sälla,
Anamma hans lag, när på honom du tror,
Och du vill snart lära, naturen och allt
Regeras af lagar, som han har befallt.

J. C. S.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.